

Ema jälgedes

Sandra Reintamm,
aseesindaja poliitika- ja julgeolekukomitees (PSC)

Olen olnud lähetuses kaasas kaks korda: 8-aastaselt ning siis 16-aastaselt, mõlemad korrad Berliinis. Tollal ma ei osanudki lähetusse minemise üle väga muret tunda, seda tegid kõik teised minu eest. Arvan, et mul mingil määral vedas, et esimene lähetus juhtus olema 8-selt. Ühelt poolt oli kergem kohaneda, teiselt poolt jäid mälestused meelde. Berliinis kooli minnes ei osanud ma ei inglise ega saksa keelt (kool ise oli ingliskeelne), aga mõne kuu pärast suhtlesin juba vabalt. Selles vanuses tulevad keeled nagu võluvael. Muidugi aitas kiirele kohanemisele kaasa ka hüppeline elukvaliteedi

Tollal ma ei osanudki lähetusse minemise üle väga muret tunda, seda tegid kõik teised minu eest.

tõus tollase Eestiga võrreldes. Mäletan, et olin täiesti vaimustuses meie korterist, kus oli kaks korrust ning neid ühendav trepp. Saatkonna tööst ma tol ajal muidugi palju ei adunud, kuid mälestusi on nii majast kui ka inimestest. Tollane kollektiiv on meeles

kui laiem perekond, kellega oli vahva — vähemalt minu meelest.

Elu läks pigem keeruliseks siis, kui tuli naasta Eestisse. Juhtus mitu emotsionaalset põntsu järjest, mis muutsid mind veidi kibedaks. Parimatest sõbrannadest lahku löömine, kehvapoolne sulandumine Eesti kooli ja kõigele lisaks hakkas ka murdeiga pihta. Kool oli kõige vaevalisem. Rahvusvaheline kool Berliinis oli olnud väga hea, edendades multikulti ideid, loomingulisust, tolerantsust — kõiki toredaid asju. Kuid Eesti koolis, kus ma käisin, sellest eriti tolku polnud. Olles saanud klassikaaslastelt esimesed vitsad kätte, tõmbusin endasse ja pärast eriti enam ei üritanudki. Tagasi vaadates oleks võinud ju rohkem üritada, kuid enam seda muuta ei saa. Trots ja pahameel hiilisid hinge ja ma mõtlesin, et millal ainult jälle ära saab...

Kuni ema ühel päeval teatas, et varsti on minek — tagasi Berliini. Tagasimineki oli kerge, keeled suus, linn tuttav — põhimõtteliselt *homecoming*. Selles eas tärkas ka

suurem huvi poliitika vastu. Kodus sai päevakajalisi teemasid arutatud ning nende üle mõtisklemine ja analüüsimine hakkas mulle meeldima, mistõttu ma selle eriala ülikooli minnes ka valisin. Ülikoolgi sai valitud Eestist väga kaugel – kokku olin väliseestlane 8 aastat, enne kui olud ja soov välisministeeriumisse tööle saada mind Eestisse tagasi tõid.

Professionaalselt ma emaga koostööd teinud ei ole, kas see on õnneks või kahjuks – ei tea. Diplomaadikarjäär on mul hetkel veel täiesti lapsekingades, ei oska spekuloida, milliseks see kujuneda võib. Tore on aga see, et töölt saadud muljeid saab jagada kodus inimestega, kes seda mõistavad ning ka vajadusel nõu anda oskavad.